

יאיר ניצני מרים גבה

חופשה זה לגמרי לבד

בלי לפחד ממה שכולם יגידו, הלכתי על חופשת קיץ אקסטרים באתר שטרם ניסיתי: הבית שלי

לשיט על גולט בטורקיה, תרמו לאנושות צילום של דוכן שישליק, סאפ ערירי על הגלים, רחת לוקום על צלחת ואת אב המשפחה חוטף בחמאם הצלפות מגבת מטורקי משופם ונראה נהנה מזה באופן מוגזם עד חשוד.

מיהרתי להגיב, ותוך צפייה מנומנמת בפרק 31 של איזו סדרה דבילית, העליתי לרשת תמונה של רעייתי מהמאגר שהכנתי, שבה החלפתי את הרקע הירוק בנוף יווני קסום שמצאתי בגוגל, וכתבתי: "היפה שלי באי טריפונס" – אפילו בלי לבדוק באינטרנט שבאמת יש אי כזה.

איור: טל לזר

למחרת,

אחרי שהאילונים העלו תמונה עם רכב שטח, הצברים – תמונה של חתול משתזף בשמש על רקע דגל להט"ב, ורבינוביץ' – תמונה של טורקי משופם על רקע שקיעה – העליתי תמונה של הגברת על רקע חפלה יוונית, עם הכיתוב "זורבה היוונית". הכיף נמשך ללא הפרעה, אם כי העיסוק בעיבוד התמונה, גות, הרבקות הנופים והעלאתם שאב לי הרבה מהזמן הפנוי. בנוסף, כדי לוודא שאף אחד לא יעלה על התרמית, החלטתי להמעיט ביציאה מהבית. מוצרי צריכה בסיסיים הזמנתי מהסופר במשלוח, תוך שאני מורה לשליח בטלפון להשאיר את הקופסה מחוץ לדלת, ושהטיפ נמצא בארון החשמל. אחרי שווידאתי שהוא הלקח יצאתי מהדלת לאסוף את השלל בסכה של בית הנייר ובחלוק אמבטיה.

ביום השלישי לחופשה הבחנתי שבתמונה שהרבינוביץ' העלה, של ספינת מפרש במרמריס, יש כיתוב שמישהו ניסה למחוק. העברתי את התמונה דרך פוטושופ, הגדלתי ב-400 אחוז וזיהיתי את הלוגו של גטי אימג'ס, בנק תמונות שמוכר צילומים באינטרנט. התחלתי לחשוד שאני ורבינוביץ' באותה סירה, והיא ממש לא עוגנת במרמריס. כתבתי לו בווטסאפ שאנחנו ממש על גבול יוון-טורקיה ושוקלים קפיצה לאזור שלהם – רק שישלח מיקום.

רבינוביץ' לא נפל בפח, ובמקום מיקום שלח תמונה של עצמו בקלודיאפ שאפשר לצלם גם בבית, וכתב: "אנחנו כל הזמן בתנועה בין מרמריס לכורדוס, צלצל כשתגיעו". כשהגיע הערב לא התאפקתי, יצאתי מהבית עם קפוצ'ון על הראש, נעמדתי מתחת לבית של רבינוביץ' וחיכיתי. הבית היה חשוך. אחרי כמה שעות שבהם לא נראה זכר למזומן, התקשרתי אליו לנייד כדי לנסות לשמוע אם הטלפון מצלצל. אבל כנראה הנוכל העביר למצב שקט.

רגע לפני שאני מוותר וחוזר הביתי, תה, נמצא האקדח המעשן. ליד הפח מצאתי מגש פיצה, כשלאריזה מוציאת מדת חשבונית עם השם רבינוביץ', התאריך של היום, והערה: "נא להשאיר מחוץ לדלת". הבנתי ששווה לי להישקף, כדי לחשוף גם אותו, וכך נוכח לשתף פעולה מול שאר העולם.

עליתי ורפקתי לרבינוביץ' על הדלת בלי רחמים. אחרי כמה דקות היא נפתחה, והבן החייל של הרבינוביץ' עמד מולי בתחתונים, ועל זרועו שעונה החברה שלו, עם פיצה בפה.

"מה קורה, ניצני?" הוא שאל בהנאה, "אתה לא אמור להיות בחופשה בטריפונס?"

● yairn@israelhayom.co.il

אמנם, שקלתי להעלות לאינסטגרם תמונה שלי בתחתונים על הספה בסלון, אוכל משתי קופסאות שימורי שעועיית והכיתוב "עם היפות שלי בחופשה" – אבל חשתי שזה יוציא אותי קמזון, או אחד שלא יודע ליהנות מהחיים. אנשים לא מעריכים במיוחד שעועיית.

התחלתי לשקול ברצינות לקנות ברגע האחרון כרטיס טיסה ליעד אקוטי כלשהו, אבל אז הבנתי שאסור לי להיכנע לטרור ה"הכל כלול", ובמקום זה עלי לנקוט פתרון בוגר והגיוני: לזייף חופשה. כן! אני אשרוץ לבד בבית, אבל אג' רום לכולם לחשוב שאני בחופשה זוגית מפנקת ביוון. כך גם איהנה בסלון, וגם אשמור על תרמית של בליין, פורן ומגלה ארצות.

צילמתי מבעוד מועד את הגברת הראשונה בכל מיני פוזות גבריות על רקע מסך ירוק, בתירוץ מטופש שזה עבור אלבום משפחתי. בינתיים, החברים המשיכו להתחרות באינסטגרם ובפייסבוק למי יש נופשון יותר גדול, התברר שמשפחת אילון, הידועה ביכולת של ילדיה ללכת מכות אחד עם השני

בכל יבשת (אירועים שמסתיימים בדרך כלל במיזון), נופש שת ביוון. שלושה ימים לתוך הטיול הם כבר העלו שישה סטטוסים מאיזה אי, צילום בטברנה של זיתים בשמן, שני צילומי תקריב של סופלקי, אחד של אב המשפחה נוהר על מזרן בכריכה ואחד של הילדים ליד בוזוקי (סביר שעשר שניות אחר כך אחד מהם שכר אותו על הראש של השני, אבל את זה לא הראו לנו).

משפחת צבר העלתה פורמט דומה מברלין: מוזיאון, אופניים, נקניקיות, תערוכת כלבי פודל ומזרקה בצורת סוס. הרבינוביץ'ים, שגרים שלוש דקות הליכה מאיתנו ונסעו

כמדי שנה, גם לקראת הקיץ הנוכחי עסקתי בקרחת נות בתכנון החופשה השנתית. התייעצתי עם חברים, גלשתי באתרים של חברות תעופה ונופש, ראיתי בכינג' את כל הפינות של נגה ניר נאמן (להלן ננ"נ). אבל ככל שהתקרב המועד הבנתי שהפעם אני חייב ללכת על יעד חדש ומפתיע. כשהתחיל יולי וננ"נ שבה לדווח על יעדים ביוון, על הצפיפות בנתב"ג או על טיסות הלואיקוסט, שכבר הפכו להייקוסט, הבנתי שצדקתי: השנה אני תופס אומץ, ובלי לפחד ולהתחשב במה שכולם יגידו, הולך על חופשת קיץ אקסטרים באתר שטרם ניסיתי: הבית שלי.

נראה שכל הכוכבים הסתדרו לטובתי. ילדה אחת במחנה של הצופים, השנייה נסעה עם החבר לטיול טרקטורונים, השלישית גרה בתל אביב ולא נראה שהיא ממש מתגעגעת. האישה נסעה לסדנת מיצ'ים, סלרי וחוקנים בצפון. הכל היה מוכן לחופשה המושלמת: שבוע לבד בבית עם מכנסיים קצרים, ערימת כלים בכיור, מזגן בפול ווליום, טלוויזיה עם כמה סדרות שחיכו כל החורף ולו"ז עמוס שמשלב השכמה מאוחרת, שנ"צ מוקדמת, ובמהלך היום גיחות לנמנום על הספה.

הכרזתי על חופשה מרצון, וחשתי אושר אינסופי. כשחייבתי כמה חסכתי בוויטור על נסיעה, היה לי הרבה יותר קל לשחרר ולהזמין מדי פעם אוכל עם שליח, מה שאפשר לי לקחת גם חופש משטיפת כלים ולאפשר לכלים המלרי-כלכים לנוח בכיור.

חוץ מהבטלה עצמה, נהניתי גם מהמחשבות על כל הסבל שנחסך ממני: ההשכמה ב-4 בבוקר כדי להספיק לצ'רטר של 8 שידחה ל-11, התור העצום לבריכת הדרכונים עם עוד 200 נשים, גברים וטף בוכה, הישיבה במטוס קפוא ליד מישהו עם ריח של סנדוויץ' טונה, הארוחה במטוס שתגרום לי להתגעגע לסנדוויץ' טונה, התור בירידה מהמטוס כש מישהו מפיל עליך מהתא למעלה תיק עם מטקות, התור העצום לבריכת הדרכונים במדינת היערה, התור למוזודות, ההגעה למלון כשברקע "אגרו דו דו", ההתבאסות מהחדר שקיבלת והשכנוע העצמי ש"דווקא יש פה אווירה ביתית". אז הנה, אצלי בבית האווירה קצת יותר ביתית.

כבר במאי,

כשהרעיון התחיל לנקר במוחי, הבנתי שאני במיעוט. שאר חבריי וחברותיי הקרובים הקרישו את מרבית זמנם לדיונים ארוכים בשאלה לאן לטוס בקיץ, כולל תכנונים מורכבים של חופשות ביעדים אטרקטיביים כמו מיקונס, מרמריס ומאוריציס, והתווכחו מה עדיף – האגמים באיטליה, החופים בקרואטיה או התנינים בטנזניה.

ניסיתי להגיד משהו על זה שהחופשות האלה תמיד נראות טוב יותר על הנייר, שבמציאות משלמים המון כסף בשביל הזכות לריב עם אשתך בנוף אחר, ושאינן כמו בבית. כשראיתי שמסתכלים עלי כמו על תימהוני, השתתקתי.

בשבועות הבאים התחמקתי מלתת תשובה ברורה לשאלת מיליון הדולר (לא כולל העברות) "איפה אתם בקיץ?". הכל עבר כשורה, עד שבאמצע יולי, כשאני מתכוונן לחופשה המושלמת בסלון, התחילו לעלות באינסטגרם צילומי החופשות של החברים. כידוע, 80 אחוז מוזמן החופשה של הישראלים מוקדש בימים אלה לצילום ולהעלאה לרשת של תמונות מהחופשה, למטרת הוצאת עיניים.

בהתחלה התעלמתי. אבל ככל שהתמונות ממיטב החופים ומדוכני הג'ירוס נערמו, איבדתי את שלוות רוחי. עם כל היתרונות של החופשה הביתית, יש לה חיסרון בולט אחד: היא לא מצטלמת טוב.